

[Wiggo Larsen.]

ningsfond. Det er en forenkling af loven, som vil være af stor betydning, idet vi formener, at det vil være til stor gavn, at lovens administration ligger i amtet og kommunen i stedet for inde i ministeriet, hvad der mange gange sinker.

Til § 2 foreslås tilføjet et nyt punktum, som jeg forstår således, at amtsnævnet eller dets formand efter vedtagelse i amtsnævnet kan dispensere fra lovens § 2, stk. 1., således at kommunerne også kan få refusion fra den fælleskommunale udligningsfond for arbejdere, der er henvist af centralarbejdsanvisningskontoret, men som ikke har haft en altfor lang arbejdsløshedsperiode, eller som får vedtægtsmæssig understøttelse. Det er en udvidelse af loven, som jeg godt kan tiltræde. Jeg vil dog gerne sige til den højtærede arbejds- og socialminister, at jeg vil foreslå, at lovforslaget henvises til et udvalg, fordi jeg mener, at der er noget ved denne udvidelse, som vi må se nærmere på, men det skal blive en velvillig og kort behandling fra vor side.

§ 3, stk. 5, affattes således, at nævnet, snarest efter at et arbejde er godkendt, skal tilstille arbejds- og socialministeriet, amtet og det stedlige offentlige arbejdsanvisningskontor meddelelse om de arbejder, der er godkendt, og om udgiften til arbejdsløn for det pågældende arbejde. Denne ændring kan mit parti også tiltræde.

§ 6 kan vi også tiltræde i den foreslåede form, hvorefter det pålægges kommunerne at give det pågældende offentlige arbejdsanvisningskontor oplysning om, hvilke arbejder der er påbegyndt, og hvor mange arbejdere der beskæftiges derved.

I henhold til den sidste paragraf i forslaget skal loven ikke mere være tidsbegrænset. Det har vi ikke spor imod, idet vi tror, at man vil kunne arbejde mere effektivt med loven, når den ikke er tidsbegrænset.

Når vi har stillet os så velvilligt overfor dette forslag, er det, fordi vi indenfor mit parti ser med stor sympati på, at der sættes så meget arbejde som muligt i gang, så at vi kan blive fri for den store arbejdsløshed, vi har i dag. Det må måske være mig tilladt at gøre nogle bemærkninger i den anledning.

Af bemærkningerne til lovforslaget har jeg set, at i 1949—50 blev der brugt 509 000 kr. til arbejder i henhold til denne lov, og i 1950—51 steg beløbet til 927 000 kr. Der er udført 605 arbejder i det sidste års tid, men det er langt fra tilstrækkeligt. Der må gøres noget effektivt for at få flere arbejder sat i gang. Jeg vil gerne henlede den højtærede arbejds- og socialministers opmærksomhed

på, at den arbejdsløhedskasse, der især skal have gavn af denne lov, i dag er særlig hårdt ramt. Arbejdsmændenes arbejdsløhedskasse, som består af 244 000 medlemmer, har i dag 83 029 arbejdsløse medlemmer eller 34,1 pct. I de sidste 10 uger, fra 1. januar eller nøjagtigt fra 27. december til 1. marts, blev der af arbejdsmændenes arbejdsløhedskasse udbetalt 59 550 000 kr., det vil sige, at der er udbetalt af denne kasse alene ca. 1 mill. kr. om dagen eller ca. 5½ mill. kr. om ugen. Højtærede arbejds- og socialminister, det er tal, der taler deres tydelige sprog til regeringen om at gøre noget effektivt for at sætte arbejde i gang. Det er nemlig min og mit partis opfattelse og bestemte overbevisning, at den danske arbejder ønsker arbejde i stedet for understøttelse, og jeg henstiller derfor til den højtærede minister, at han, inden loven er blevet færdigbehandlet i de to ting, hvilket vi sikkert kan regne med vil ske til 1. april, vil sige til amterne, til kommunalbestyrelserne, til landkommunerne, at de skal sætte arbejder i gang, for der er arbejdsløse nok over hele landet. Jeg har en fortegnelse over, hvor mange arbejdsløse der er i hver af byerne. Jeg skal ikke komme ind herpå i dag, men vil gerne sige til den højtærede arbejds- og socialminister, at han skal ikke være bange for, at der kommer til at mangle arbejdskraft i foråret i landbruget.

Sæt arbejde i gang, det er det, den danske arbejder vil have, og det er det, vi ønsker.

Med disse bemærkninger skal jeg tilsige vor velvillige medvirken til lovforslagets behandling.

Søren Andersen: Det lovforslag, som vi her behandler, er en gammel kending, ganske vist under en lidt anden form. I 1946 løb loven ud, men i 1949 blev den genindført, man kan vist nok sige efter kommunernes ønske, men man lavede den dengang om fra at være en ren understøttelseslov med et mindre, ugentligt antal arbejdstimer til en beskæftigelseslov med fuldt antal arbejdstimer. Mit parti var imod det, fordi vi finder, at det princip er forkert. Loven mister derved noget af den elasticitet med hensyn til beskæftigelse, som ikke mindst er påkrævet i landkommunerne, hvor loven væsentligst finder anvendelse. Selv med den skavank er loven af betydning, fordi den er let at håndtere. Man skal kun i forbindelse med lokale myndigheder, de såkaldte amtsnævne, for at få et arbejde godkendt og påbegyndt.

De foreslåede ændringer betyder faktisk en forenkling af administrationen. Man